

[Udenrigsministeren.]

med, men uden Hensyn dertil vilde Ikrafttrædelsen af en saadan Traktat mellem de store Magter være en praktisk Garanti imod en ny Verdenskrig.

Da Frankrig herefter med disse forklarende Udtalelser og med den antydede Ændring i Traktatens Fortale kunde acceptere Udkastet, blev det muligt dermed at skride til Undertegnelse af Traktaten, hvad der som bekendt fandt Sted den 27. August paa et Møde i Paris mellem de forskellige Landes Udenrigsministre, og Traktaten er her undertegnet uden noget Forbehold fra nogen Side.

Samme Dag gav den amerikanske Regering ved sine Repræsentanter i de forskellige Hovedstæder alle de øvrige Stater Meddelelse om Traktatens Undertegnelse og opfordrede dem til snarest muligt at slutte sig til Pagten. At Antallet af de Stater, som er oprindelige Undertegnere af Traktaten, var saa begrænset, skyldes den amerikanske Regerings Ønske om at faa Traktaten bragt i Stand snarest muligt. Den danske Regering modtog saaledes ogsaa en Note af 27. August, hvori Danmark opfordredes til at tiltræde.

Regeringen, som i Sommer har drøftet Spørgsmaalet med det udenrigspolitiske Nævn og dér fundet Tilslutning, har ikke været i Tvivl om, at man fra dansk Side snarest burde slutte sig til dette betydningsfulde Værk til Fredens fortsatte Bevarelse. Efter Instruktion fra Regeringen afgav Kammerherre Brun i Washington den 1. September 1928 dateret Note til den amerikanske fungerende Statssekretær, hvori det udtaltes, at Regeringen under Forbehold af Ratifikation tiltræder Traktaten. Efter Anmodning fra amerikansk Side har jeg derhos under 27. Oktober ved en paa Traktatteksten tegnet Erklæring i Overensstemmelse med nævnte Note udtalt, at Danmark har tiltraadt Traktaten. Denne Akt er afsendt til Deponering i Washington.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til Rigsdagsbeslutning. Det Skridt, som her er foretaget, og som har denne verdensomfattende Karakter, vil naturligvis Danmark paa ingen Maade holde sig tilbage fra, idet Danmark hører til de Stater, som altid ønsker at være mellem de første i Arbejdet for Fred paa Jorden. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at denne Tiltrædelse fra den danske Rigsdags Side vil ske med fuld Honnør, og dertil tillader jeg mig at anbefale Forslaget.

Jefsen Christensen: Efter at den højtærede Udenrigsminister har gjort saa udførligt Rede for Traktatens Indhold og dens Rækkevidde, skal jeg tillade mig at gøre nogle ganske faa Bemærkninger til Forslaget. Naar man som daværende tysk Statsborger har oplevet Verdenskrigen paa nært Hold og været Vidne til dens græseløse Brutaltet i Retning af Dag efter Dag at sætte Menneskeliv ind og tilintetgøre dem som ganske almindeligt Materiale til navnløs Sorg for Tusinder af Hjem under Paaberaabelse af berettigede Statsinteresser, i Forhold til hvilke den enkeltes Liv ingenting betød, maatte alene dette være nok til at bringe en til at spejde efter enhver Mulighed for, at der kunde skabes en Sindenes Tilstand i de forskellige Folkeslag, der paa det skarpeste fordømte Krigen som et forsværget Middel til Løsning af mellemfolkelige Uoverensstemmelser. Naar man saa samtidig var Vidne til Krigenes forfærdende, ødelæggende Indflydelse paa Sandhedskærligheden og Retsindet mellem Nationerne, en Indflydelse, der forplantede sig til et Utal af enkelte Individuer som en snigende Underminering af ansvarsbevidst Samfølelse og naturlig Hensyntagen mellem Mennesker, saa mange af dem endte i en fortvivlet primitiv Selvhævdelsestrang, og enhver anden menneskelig Følelse hos dem blev magtstjaalen derved, ja, saa maatte man være ganske utilgængelig for Indtryk, om man ikke af hele sit Sind vilde give den foreliggende Traktat sin Tilslutning.

Vender vi os saa til Realiteten i det foreliggende Forslag, er der sagt om den amerikanske Statssekretær Kellogg, der har Æren for Traktatens universelle Karakter, at han nøjes med at være Forkynderen, „han bevæger sig i Ideens rene Verden“, medens de andre Signatarmagter maa tumle med alle de Realiteter, der knytter sig til Ideens Virkeliggørelse. Jeg er fuldt enig med „Journal de Genève“s udenrigspolitiske Medarbejder, naar han skriver, at det ikke er tilstrækkeligt at sige „Fred“, Freden maa sikres og organiseres. Men dette ændrer ikke noget i den Kendsgerning, at man netop her har begyndt paa det rigtige Grundlag, nemlig med en vægtig Forkyndelse for Verden om, at Forløberen for en reel Afskaffelse af Krig som Middel i mellemfolkelige Stridigheder maa være en moralsk Afvæbning af Krigstankens Forsvarlighed som Middel til Afgørelse af saadanne Stridigheder.

Jo mere alvorligt og verdensomspændende Krigenes Anvendelse som forsvarligt